

Muligheden at komme bort fra de Forhold, som vi lever under her hjemme, og hen til noget, som er bedre, og som dog samtidig — hvad der er det allervigtigste ved hele denne Sag — er saa meget billigere og saa meget humanere, end hvad vi har. Om vi saa herhjemme skal have det paa den ene Maade eller paa den anden Maade, skal jeg ikke komme ind paa i Øjeblikket, det overlader jeg foreløbig til den højtærede Justitsminister, som jeg haaber vil tage velvilligt paa dette Forhold.

Idet jeg altsaa venter paa den højtærede Justitsministers velvillige Initiativ, skal jeg gaa over til at tale om en anden Side af Pantelaanervirksomheden, nemlig om Assistenshuset, som har et særligt Privilegium. Medens vor Pantelaanerlovgivning er af 1867, er Assistenshusets virksomhed meget ældre, idet den hviler paa en Forordning af 29. Juni 1753. Det, som man i vore Dage i høj Grad bebrejder Assistenshuset, det, som man anser for at være en væsentlig Ulempe ved Assistenshuset, er det saakaldte Hælerprivilegium, det vil sige det Privilegium, at Assistenshuset ikke behøver at tilbagelevere stjaalne Sager, som bliver pantsat der. Helt rigtigt er det nu ganske vist ikke, at Assistenshuset ikke behøver at tilbagelevere stjaalne Sager, thi under visse Betingelser skal Assistenshuset tilbagelevere stjaalne Sager uden Vederlag, nemlig hvis Assistenshuset har modtaget dem, efter at de er anmeldte for det som stjaalne; og der foreligger bestemte Eksempler paa, at Assistenshuset har maattet udlevere Effekter, som var stjaalne, og som det havde givet Pant paa. Men der er det mærkelige derved, at Assistenshuset gør det uhyre nødigt. Det gør det kun til Folk, som er kendte med dette Forhold, og som i Kraft af denne Bestemmelse i Forordningen af 1753 kræver at faa deres Sager tilbage. Ellers forlanger Assistenshuset, naar Tyvekosterne er pantsatte der, sine Udlæg dækket. Spørgsmaalet om Afskaffelse af dette Hælerprivilegium var fremme her i 1898, og jeg vil gerne bidrage til, at det kan blive rejst paa ny. Hvorledes man saa vil omdanne Assistenshusets Forhold, om man ganske vil ophæve det eller lade det blive bestaaende, blot med Ophævelse af Hælerprivilegiet og gøre det til en Statsinstitution og beholde alle Filialerne som selvstændige Laanekontorer, alt dette er noget, som kan overvejes til sin Tid, naar vi forhaabentlig her i Rigsdagen kommer til at beskæftige os nærmere med dette Spørgsmaal.

I Forbindelse med Pantelaanervirksom-

hed og Assistenshusets Hælerprivilegium vil jeg omtale et Forhold, som slutter sig hertil, og som for mig har en meget alvorlig Betydning. Det er det, vi betegner som den stigende Børnekriminalitet. Vi, som har med Værgeraadene at gøre, ved, hvilken Rolle Børnerapserier spiller i Værgeraadssager, det er den Slags Sager, man har flest af, og jo lettere der er Adgang til at afsætte Tyvekosterne, desto vanskeligere bliver det at forhindre Børnene i at stjæle. Enhver, der er noget kendt her i København, kender til dette Forhold og ved, hvor uhyre let det er at stjæle Flasker og sælge dem igen til Jernhandlerne. Det er min Opfattelse, at der er mange Børn, der er kommet ind paa Forbryderbanen ved den lette Adgang til at stjæle Flasker og lige saa lette Adgang til at omsætte dem i Penge. Det samme Forhold gør sig gældende med Hensyn til de saakaldte almindelige Tyverier, Loftskammertyverier og andre Smaatyverier af samme Art. Den lette Adgang til Pantsætning bidrager efter min Opfattelse i høj Grad til, at Tyverierne florerer saa stærkt, som de gør. Jeg har derfor samfundsmæssigt set en meget stor Interesse i, at det Spørgsmaal, jeg her rejser, kommer under Debat og finder en Løsning, baade saaledes at vi faar en bedre Ordning af vore Pantelaanerforhold, og at det bliver vanskeligere at afsætte Tyvekoster. Jeg siger, at jeg har en særlig Interesse i denne Sag. Jeg har denne særlige Interesse som Socialdemokrat. Det er nemlig ikke saaledes, at det er lige uheldigt for en velhavende, en mindre velhavende og en helt fattig at blive bestjaalet. Bliver en velhavende Mand bestjaalet, spiller det ikke saa stor Rolle for ham. Bliver en Grosserer frastjaalet en ret værdifuld Vinterfrakke, kan han købe sig en anden, det er ikke afgørende for ham, om han har denne eller en anden Frakke, eller om han skal give 100 Kr. ud til en ny Vinterfrakke. Men dertil kommer, at en velhavende Mand har som oftest assureret mod Tyveri, men det har den fattige ikke. Jeg vil særlig bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, at her er et Modsetningsforhold til Ugunst for de fattige. Jeg siger, at det spiller ingen Rolle for en velhavende Mand at miste sin Overfrakke. Der var ærede Medlemmer, der tillod sig at smile ad denne Bemærkning. Jeg tror alligevel, de samme ærede Medlemmer vil give mig Ret, naar jeg siger, at det spiller en uhyre Rolle, om en fattig Haandværksvend bliver bestjaalet for sin Cylke, den, som han hver Morgen skal køre